

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 20 maja 2019 r. Sąd Rejonowy w Kutnie IV Wydział Pracy w sprawie sygn akt IV P 6/19 z powództwa A. O. przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

1. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 12.335,00 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości odsetek ustawowych od dnia 29 marca 2017 r. do dnia zapłaty,
2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie,
3. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.190,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,
4. nakazał pobrać od (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kutnie kwotę 616,75 złotych tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu,
5. wyrokowi w punkcie 1. nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 5.500,00 zł złotych.

Powyższe orzeczenie zapadło na skutek ponownego rozpoznania sprawy w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

A. O. została zatrudniona w (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na podstawie umowy o pracę z dnia 9 sierpnia 1999 r. na czas nieokreślony na stanowisku kierownika działu sprzedaży. Strony ustaliły, że powódce będzie przysługiwało wynagrodzenie zasadnicze oraz premia uznaniowa.

Aneks z dnia 17 stycznia 2002 r. powódce podwyższono wynagrodzenie zasadnicze do kwoty 2.000 zł.

W dniu 29 września 2010 r. strony zawarły aneks do umowy o pracę, na mocy którego powódka od dnia 1 października 2010 r. miała świadczyć pracę na stanowisku kierownika działu sprzedaży. Powódce miało również przysługiwać dodatkowe wynagrodzenie prowizyjne brutto w wysokości 0,0075% od obrotu brutto.

Oświadczeniem z dnia 31 stycznia 2014 r. A. O. wypowiedziała łączącą strony umowę o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. Powodem złożonego przez powódkę wypowiedzenia były panujące wówczas w dziale sprzedaży warunki pracy, powódka praktycznie jednoosobowo prowadziła dział sprzedaży.

W dniu 30 kwietnia 2014 r. strony zawarły aneks do umowy o pracę zawartej w dniu 9 sierpnia 1999 r. zmienionej aneksem z dnia 17 stycznia 2002 r. oraz z dnia 29 września 2010 r. Powódka została zatrudniona od dnia 1 maja 2014 r. na stanowisku kierownika działu handlowego. W zamian za wykonywaną pracę powódka otrzymała wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 3.500 złotych oraz premię uznaniową. Strony oświadczyły ponadto, że z dniem 1 maja 2014 r. przestają obowiązywać wszelkie dotychczasowe zasady wynagradzania pracownika, w tym dotyczące wynagrodzenia zasadniczego, premii i wynagrodzenia prowizyjnego.

Pismem z dnia 30 kwietnia 2014 r. powódka, za zgodą pozwanego, cofnęła złożone oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę.

Do działu sprzedaży od maja 2014 r. została zatrudniona jeszcze jedna osoba.

D. Handlowy wręczył powódce aneks do umowy o pracę bez daty wskazujący warunki prowizji od zrealizowanej sprzedaży netto na rzecz klientów pozyskanych przez powódkę. Wyplata obejmowała maksymalnie 1% od sprzedaży netto zrealizowanej na rzecz nowych klientów w zakresie mas i pól czekoladowych. Aneks określał również przypadku obniżenia prowizji w przypadku opóźnień klientów w płatnościach. W przypadku przekroczenia terminu płatności o minimum 31 dni premia nie przysługiwała, podobnie jak w przypadku stwierdzenia niewypłacalności klienta. W aneksie zawarto sformułowanie, że aneks premiowy jest ważny do dnia 31 stycznia 2015 r. Zgodnie ze wskazaniem aneksu nowy klient, to klient, z którym nie było nigdy współpracy, bądź klient, z którym nie było

współpracy przez minimum 730 dni (2 lata). Status nowego klienta obowiązywał przez okres 6 miesięcy, po upływie którego klient otrzymywał status klienta stałego.

Aneks odnośnie wypłaty prowizji został sporządzony po dniu 30 kwietnia 2014 r.

D. Handlowy K. B. w pozwanej spółce nie był umocowany do podejmowania czynności z zakresu prawa pracy. Powódka jako Kierownik D. Handlowego podlegała służbowo D. Handlowemu.

Zakres czynności A. O. obejmował m.in. realizację zadań sprzedaży wyrobów gotowych pozwanej spółki, utrzymywanie kontaktów handlowych z dostawcami i odbiorcami, w tym pozyskiwanie kontrahentów, którzy nabywali produkty wytwarzane przez (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. W okresie od 1 maja 2014 r. do 31 stycznia 2015 r. A. O. w należyty sposób wypełniała swoje obowiązki zawodowe, odpowiadała za obsługę kontraktów handlowych, podejmowała starania pozyskania nowych odbiorców.

W dniu 24 grudnia 2014 r. A. O. otrzymała od pracodawcy kwotę 7.806,79 zł z tytułem płatności „prowizja za okres od 01.05.2014 r. do 30.09.2014 r. część”.

Mailem z dnia 30 stycznia 2015 r. A. O. wskazała D. Handlowemu K. B., aby dopiąć temat prowizji za okres maj – październik 2014 roku, gdyż nie otrzymała jeszcze drugiej transzy, wyliczając ją jako 1% od sprzedaży na kwotę 6.875,63zł.

W dniu 7 grudnia 2015 r. A. O. przekazała D. Handlowemu K. B. zestawienia sprzedaży z wnioskiem o realizację wypłaty prowizji za okres od października 2014 r., ponawiała wnioski o wypłatę prowizji w kolejnych miesiącach 2015 roku.

W dniu 3 marca 2015 r. A. O. otrzymała od pracodawcy kwotę 6.335,51 zł z tytułem płatności „prowizja za okres od 01.05.2014 r. do 30.09.2014 r. druga część”.

Realizacja płatności z tytułu prowizji za okres od 1.05.2014 r. do 30.09.2014 r. nastąpiła po częściowej akceptacji przedłożonych przez powódkę zestawień sprzedaży za wskazany okres oraz akceptacji zleconych wypłat przez Prezesa Zarządu pozwanej spółki. Weryfikacji złożonego rozliczenia dokonywała księgowość w oparciu o dane systemowe spółki, była też weryfikacja przez prezesa spółki, wszelkie wypłaty były realizowane dopiero po akceptacji Prezesa Zarządu pozwanej spółki. Wypłata na rzecz powódki należności z tytułu prowizji za okres od 1.05.2014 r. do 30.09.2014 r. nastąpiła niezależnie od wypłaty wynagrodzenia zasadniczego oraz premii uznaniowej.

Pismem z dnia 10 marca 2017 r., doręczonym pracodawcy dnia 14 marca 2017 r., A. O. wezwała pracodawcę do zapłaty kwoty 18.981,53 zł tytułem wypłaty pozostałej części wynagrodzenia prowizyjnego od sprzedaży za okres od 1.10.2014 r. do 31.01.2015 r. zgodnie z zawartym i obowiązującym aneksem do umowy o pracę, w terminie 7 dni od doręczenia zobowiązania.

W odpowiedzi na wystosowane wezwanie do zapłaty (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wskazała, że brak podstaw do wypłaty na rzecz powódki wskazanej należności.

Strony nie pozostają obecnie w stosunku pracy, sposób rozwiązania umowy o pracę podlegał ocenie przez sąd pracy.

Średnie wynagrodzenie miesięczne powódki z ostatnich trzech miesięcy zatrudnienia wyniosło 5.500 zł.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o przywołane dowody z dokumentów, które nie były kwestionowane przez strony, a także dowód z przesłuchania stron i zeznania świadków, w zakresie w jakim dowody te odnosiły się do okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, przy czym przesłuchanie strony pozwanej w ocenie Sądu I instancji było wiarygodne jedynie w ograniczonym zakresie.

Sąd podniósł, iż z analizy dokumentacji pracowniczej powódki wynika, że początkowo wynagrodzenie powódki składało się z wynagrodzenia zasadniczego i premii, zaś następnie również z wynagrodzenia prowizyjnego.

Rozróżnienie to zawiera również aneks do umowy o pracę z 30 kwietnia 2014 r., który wyraźnie wskazuje, że z dniem 1 maja 2014 r. przestają obowiązywać wszelkie dotychczasowe zasady wynagradzania powódki, w tym dotyczące wynagrodzenia zasadniczego, premii i wynagrodzenia prowizyjnego (§ 2), pozostawiając jedynie dwa składniki wynagradzania w postaci wynagrodzenia zasadniczego i premii uznaniowej (§ 1 ust. 4). Zatem zgodnie z ustaleniem stron do dnia 1 maja 2014 r. wynagrodzenie powódki składało się z trzech elementów, zaś po tej dacie jedynie z dwóch tj. bez wynagrodzenia prowizyjnego.

Jednakże po wskazanej zmianie zasad zatrudnienia powódki w pozwanej spółce, D. Handlowy w pozwanej spółce wręczył powódce aneks odnośnie prowizji, który powódka w pełni akceptowała, nie zgłaszała uwag do zapisów tego aneksu. Wskazany aneks został włączony do akt osobowych powódki, jako kolejny dokument po aneksie z dnia 30 kwietnia 2019 r.

Zgodnie ze wskazaniem aneksu miał on obowiązywać do dnia 31 stycznia 2015 r., a zatem przez kilka następnych miesięcy po zawarciu przez strony aneksu z dnia 30 kwietnia 2014 r. do umowy o pracę.

Powódka po dokonanej zmianie warunków zatrudnienia złożyła rozliczenie od zrealizowanej sprzedaży netto na rzecz klientów pozyskanych przez powódkę za okres od 1 maja 2014 r. do 30 września 2014 r., a następnie za okres od 1 października 2014 r. do 31 stycznia 2015 r. Pierwsze złożone przez powódkę rozliczenie podlegało ocenie przez odpowiednich pracowników pozwanej spółki, część zgłoszonych należności została uwzględniona i skierowana od wypłaty. Wskazane okoliczności oraz zlecenie wypłaty zostały zaakceptowane przez Prezesa Zarządu pozwanej spółki.

Złożone przez powódkę dokumenty tj. aneks, wydruki wiadomości e-mail, przelew z dnia 24 grudnia 2014 r., przelew z dnia 3 marca 2015 r., wskazują, że za okres od dnia 1 maja 2014 r. do dnia 30 września 2014 r. prowizja powódce się należała, ponieważ została jej wypłacona. W dokumentach dotyczących tych wypłat tworzonych przez pracodawcę znajdują się wskazania, że jest to wypłata prowizji za okres od dnia 1 maja 2014 r. do dnia 30 września 2014 r. w dwóch częściach - jedna w wysokości 7.806,79 zł (k. 294), druga w wysokości 6.335,51 zł (k. 299). Zapisy w przedłożonych przez powódkę potwierdzeniach wypłat odnośnie tytułów płatności pozostają tożsame ze wskazaniami odnośnie tych wypłat, uwzględnionych w listach płac powódki. Dodatkowo z przedstawionych list płac (k. 280-301) wynika, że powódce w spornym okresie została wypłacona oprócz wynagrodzenia zasadniczego także premia uznaniowa. Oznacza to, że we wskazanym okresie powódka była uprawniona oprócz wynagrodzenia zasadniczego zarówno do premii, jak i prowizji.

Wypłata prowizji miała następować na zasadach wskazanych w spornym aneksie. Pomimo, że na aneksie tym brak podpisu Prezesa Zarządu pozwanej spółki, następcza akceptacja wskazanych wypłat odnośnie rozliczenia prowizji dla powódki za okres od dnia 1 maja 2014 r. do dnia 30 września 2014 r. potwierdza wolę pracodawcy odnośnie wypłaty powódce prowizji na zasadach wskazanych w aneksie.

Twierdzenie strony pozwanej, że wypłaty prowizji powoływane przez powódkę dotyczyły obrotów za okres przed 30 kwietnia 2014 r. i w takim przeświadczeniu zostały wypłacone, nie znajduje dostatecznego potwierdzenia w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Sprowadza się jedynie do wskazań samej strony, pozostaje w oczywistej sprzeczności z treścią dokumentów rozliczeniowych tworzonych przez pracodawcę. Przesłuchanie pozwanego w tym zakresie nie znajduje żadnego potwierdzenia, jest sprzeczne z przesłuchaniem powódki, a przede wszystkim z dowodami z dokumentów złożonych do akt, w tej części zdaniem Sądu nie zasługiwało zatem na miano wiarygodnego. Pozwany przyznał, że wypłaty wszelkich należności na rzecz powódki następowało za zgodą Prezesa Zarządu pozwanej spółki. Zapisy odnośnie tytułów płatności wprost wskazywały na prowizję, zostały zaakceptowane do wypłaty. W ocenie Sądu przesłuchanie pozwanego nie zasługiwało na miano wiarygodnego również w zakresie wskazania, że sporny aneks poprzedzał aneks z dnia 30 kwietnia 2014 r. i związany był z negocjowaniem warunków wynagradzania powódki w związku z jej wypowiedzeniem umowy o pracę oraz chęcią zatrzymania jej w zatrudnieniu. Pozostawało bowiem w sprzeczności ze złożoną do akt dokumentacją pracowniczą powódki, jak również nie znajdowało potwierdzenia w przesłuchaniu powódki, czy zeznaniach świadka K. B.. Świadek ten potwierdził dokonane w 2014 r. zmiany wynagrodzenia bez prowizji, jednakże wskazał, że za jakiś okres premia miała być wypłacona na

podstawie zestawienia, które świadek otrzymywał i przekazywał do weryfikacji w księgowości, weryfikacja miała obejmować wskazane obroty i terminy płatności.

Zdaniem Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wskazuje, że powódka po dokonanych aneksem z dnia 30 kwietnia 2014 r. zmianach odnośnie zasad zatrudnienia otrzymała faktycznie prowizję ustaloną według zasad wskazanych w spornym aneksie. Wyплаты te nastąpiły w oparciu o wskazania aneksu odnośnie przyznania powódce prawa do prowizji na zasadach wskazanych w tym aneksie, co należało potraktować jako indywidualnie ustalenia między stronami stosunku pracy odnośnie przysługiwania powódce wynagrodzenia prowizyjnego.

Sąd wskazał, że zgodnie z ogólną regułą, wyrażoną w art. 6 k.c. i w myśl art. 232 k.p.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Udowodnienie faktów może nastąpić za pomocą wszelkich środków dowodowych przewidzianych przez kodeks postępowania cywilnego. Podkreślić również należy, że zasady wyrażone w art. 6 k.c. i 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku dowodów zgłaszanych przez stronę, ale mają również takie znaczenie, że strona, która w niewystarczającym stopniu udowodni przytaczane przez siebie twierdzenia, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia.

Strona pozwana nie wykazała, że wypłaty prowizji powoływane przez powódkę faktycznie dotyczyły obrotów za okres sprzed 30 kwietnia 2014 r.

Pozwany zakwestionował wysokość dochodzonego przez powódkę roszczenia przy uwzględnieniu obowiązywania aneksu dotyczącego należnej prowizji, wskazując, że sprzedaż nie odnosiła się do produktów wskazanych w aneksie, a większość wskazanych w złożonym przez powódkę rozliczeniu klientów miała status stałego klienta, poza kontrahentami MAKO (k. 131, 132, 158) i (...) (k. 134). Sprzedaż na rzecz tych podmiotów obejmowała łączną kwotę 18.210,00 zł, co mogłoby uzasadniać przyznanie prowizji jedynie w kwocie 182,10 zł. Na stronie powodowej spoczywał zatem ciężar wykazania, że złożone rozliczenie, w zakresie nie objętym cofnięciem pozwu (ostatnie sześć pozycji ze sporządzonego rozliczenia), obejmuje sprzedaż na rzecz podmiotów, poza kontrahentami MAKO i (...), spełniających kryteria klienta nowego pozyskanego przez powódkę. Sąd zauważył, że ostatecznie rozliczenie to nie obejmowało podmiotu o nazwie E. (...).

W ocenie Sądu I instancji strona pozwana nie wykazała twierdzenia, że współpraca z podmiotem (...) została zapoczątkowana z pominięciem działań powódki. Z przesłuchania powódki oraz zeznań świadka K. S. wynika, że współpraca z tym zagranicznym podmiotem zaczęła się na skutek starań samej powódki. Pierwsza wpłata za zakupione przez ten podmiot produkty miała miejsce 18.08.2014 r. (k. 54-55, 198-199). Wartość tej sprzedaży została przez powódkę ujęta w rozliczeniu prowizji za okres do 30 września 2014 r., została w całości uwzględniona przy obliczeniu należnej powódce prowizji za ten okres. Nie sposób zatem podzielić twierdzenia strony pozwanej, że podmiot ten nie miał statusu nowego klienta, czy też, że sprzedaż obejmowała produkty niepodlegające uwzględnieniu przy naliczeniu prowizji. Wprawdzie sprzedaż ta obejmowała tabliczki czekolady, jednakże płatność ta w całości stanowiła podstawę naliczonej powódce prowizji za okres do 30 września 2014 r. Ujęte przez powódkę transakcje sprzedaży na rzecz (...) za okres od 1 października 2014 r. do 31 stycznia 2015 r. (k. 140, 141, 142, 143) obejmują te same produkty, które stanowiły podstawę naliczenia prowizji za sprzedaż na rzecz tego podmiotu w okresie do 30 września 2014 r. Należało zatem przyjąć, że wszystkie ujęte w rozliczeniu za okres od 1 października 2014 r. do 31 stycznia 2015 r. wartości sprzedaży produktów pozwanego na rzecz (...) powinny podlegać uwzględnieniu przy wyliczeniu należnej powódce prowizji [297.159,46 zł + 297.410,79 zł + 309.025,73 zł + 311.694,83 zł].

Zgodnie ze wskazaniem aneksu status nowego klienta obowiązywał przez okres 6 miesięcy, po upływie którego klient otrzymywał status klienta stałego. Z kolei nowy klient, to klient, z którym nie było nigdy współpracy, bądź klient, z którym nie było współpracy przez minimum 730 dni (2 lata). Naliczenie prowizji powiązane było z faktyczną zapłatą należności za nabyte produkty pozwanej spółki przez podmioty, które nawiązywały współpracę, bądź wznawiały współpracę po 2 latach. Wpłata prowizji zależała od faktycznego rozliczenia przez nowego odbiorcę należności za nabyte produkty, okres naliczania prowizji obejmował 6 miesięcy. Pomimo wskazania w aneksie, że wypłata prowizji nastąpi od sprzedaży netto zrealizowanej na rzecz nowych klientów w zakresie mas i polew czekoladowych, przy

faktycznym rozliczeniu prowizji za okres do 30 września 2014 r. pozwana spółka uwzględniła sprzedaż na rzecz nowych klientów w zakresie wszystkich produktów, także tabliczek czekolady, dotyczy to chociażby sprzedaży objętej fakturą na k. 161 na rzecz COSMO, czy sprzedaży objętej fakturą na k. 198 na rzecz podmiotu (...).

Z przedłożonych przez stronę pozwaną dokumentów rozliczeniowych wynika, że wpłaty od podmiotów: (...) (k. 66-70), M. (k. 71-75) i (...) (k. 76-81) miały miejsce w 2013 r., zatem w rozliczeniu za okres od 1 października 2014 r. do 31 stycznia 2015 r. kontrahenci ci nie mieli już statusu nowego klienta w rozumieniu zapisów aneksu. Sprzedaż na rzecz tych podmiotów nie została uwzględniona przez stronę pozwaną już przy rozliczeniu prowizji za okres do 30 września 2014 r. Powódka wskazała, że pierwsza sprzedaż na rzecz podmiotu M. obejmowała jedynie produkty próbne, jednakże porównanie wartości faktur z 2014 r. wystawionych na ten podmiot wskazuje, że wartości sprzedaży były na podobnym poziomie, co poddaje w wątpliwość twierdzenie powódki, że pierwsza sprzedaż obejmowała niewielką ilość produktów próbnych.

Z kolei wpłata od podmiotu KIER miała miejsce 20.03.2014 r. (k. 63-65), zatem status nowego klienta kontrahent ten tracił po 6 miesiącach, czyli 20.09.2014 r. Ujęte w rozliczeniu za okres od 1 października 2014 r. do 31 stycznia 2015 r. wartości sprzedaży produktów pozwanego na rzecz tego podmiotu obejmują okres po upływie 6 miesięcy od pierwszej płatności. Wypada zauważyć, że już w rozliczeniu prowizji za okres do 30 września 2014 r. transakcje na rzecz tego podmiotu z dnia 1.10.2014 r. i z dnia 2.10.2014 r. nie zostały uwzględnione przez pozwanego przy wyliczeniu należnej prowizji.

Podobna sytuacja dotyczy kontrahenta o nazwie COSMO. Pierwsza wpłata od tego klienta miała miejsce 2.05.2014 r. (k. 60-62). Zgłoszone w rozliczeniu prowizji za okres do 30 września 2014 r. płatności od tego podmiotu dokonane do dnia 12.11.2014 r. zostały uwzględnione przy wyliczeniu prowizji. Natomiast płatność ujęta przez powódkę w rozliczeniu od 1 października 2014 r. odnosi się do transakcji z 5.12.2014 r., przy czym wpłata faktycznie miała miejsce 3.12.2014 r., a zatem już po upływie 6 miesięcy od pierwszej płatności od tego podmiotu.

W konsekwencji powyższego Sąd Rejonowy przyjął, iż podstawę do wyliczenia przysługującej powódce prowizji powinny obejmować wartości sprzedaży produktów pozwanego na rzecz (...) oraz na rzecz MAKO i (...) [297.159,46 zł + 297.410,79 zł + 309.025,73 zł + 311.694,83 zł + 3.360,00 zł + 4.770,00 zł + 10.080,00 zł], czyli w łącznej wysokości 1.233.500,81 zł, nie zaś w wysokości 1.898.153,09 zł wskazanej przez powódkę w złożonym rozliczeniu. Należna prowizja powinna zatem obejmować kwotę 12.335 zł.

W toku niniejszego postępowania powódka na rozprawie w dniu 27 września 2017 r. rozszerzyła żądanie pozwu w zakresie wskazania daty początkowej żądania zapłaty odsetek.

Sąd zauważył, że odpis pisma procesowego zawierający rozszerzenie powództwa nie podlega doręczeniu na podstawie art. 132 § 1 k.p.c. (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2016 r., III CZP 95/15, Biul.SN 2016/1/7). Jak wskazuje się w doktrynie, elementami identyfikującymi powództwo są żądanie i podstawa faktyczna je uzasadniająca. Wskutek ilościowej lub jakościowej jego zmiany następuje wprowadzenie do procesu obok dotychczasowego dalszego roszczenia, które w ogóle lub w pewnym zakresie nie było przedmiotem sporu. Pismo procesowe zawierające nowe żądanie jest pozwem, który musi odpowiadać zarówno wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego (art. 126 k.p.c.), jak i dla pozwu (art. 187 w zw. z art. 193 § 2¹ zd. 2 k.p.c.), podlega kontroli sądu. Z kolei dokładne ustalenie daty doręczenia pozwanemu pozwu, czy też pisma zawierającego rozszerzenie powództwa, ma kluczowe znaczenie z punktu widzenia skutków wniesienia pozwu określonych w art. 192 k.p.c. Skutki określone w tym przepisie rozpoczynają się z chwilą doręczenia pozwanemu pisma zawierającego zmianę i odpowiadającego wymaganiom pozwu. Przepis ten chroni pozwanego przed koniecznością podjęcia obrony, jeżeli pismo nie spełnia wymagań pozwu, a to zakłada doręczenie pisma po dokonaniu kontroli formalnej przez sąd. Doręczenie pisma bezpośrednio zgodnie z art. 132 § 1 k.p.c. powodowałoby sytuację, w której pozwany nie wiedziałby, czy pismo wywarło skutek zawisłości sporu i czy jest potrzeba zajęcia merytorycznego stanowiska w sprawie oraz podjęcia czynności procesowych. Z tych względów skutki związane z rozszerzeniem powództwa określone w art. 192 k.p.c. mogły zaistnieć dopiero z chwilą doręczenia pozwanemu przez sąd odpisu pisma zawierającego rozszerzenie powództwa, natomiast wobec

rozszerzenia powództwa na rozprawie, skutek ten mógł zostać osiągnięty jedynie w sytuacji, gdyby rozszerzenie powództwa nastąpiło w obecności strony pozwanej. Wobec faktu, że na rozprawie w dniu 27 września 2017 r. obecny był jedynie pełnomocnik procesowy strony pozwanej, dokonane rozszerzenie powództwa odsetkowego Sąd uznał za bezskuteczne.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż wniesione powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Sąd podniósł, iż wynagrodzenie za pracę strony ustalają wspólnie w łączącej je umowie o pracę (art. 78 § 1 k.p. w zw. z art. 29 § 1 pkt 3 k.p.). Poza obligatoryjnymi składnikami wynagrodzenia regulowanymi przez przepisy prawa pracy strony mają swobodę w określeniu warunków wynagradzania pracownika.

W myśl art. 80 k.p. wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Za czas niewykonywania pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia tylko wówczas, gdy przepisy prawa pracy tak stanowią. Natomiast zgodnie z treścią art. 94 pkt 5 k.p. pracodawca jest między innymi obowiązany terminowo i prawidłowo wypłacać wynagrodzenie.

Przepisy prawa pracy nie zawierają legalnej definicji wynagrodzenia za pracę. Przyjmuje się, że termin ten jest nazwą zbiorczą na określenie świadczeń i należności ze stosunku pracy o swoistych cechach pojęciowych, które odnoszone są w procesie kwalifikacji poszczególnych składników płacowych do każdego z nich z osobna.

Powszechny i jedynie konieczny składnik wynagrodzenia stanowi wynagrodzenie zasadnicze. Inne należności ze stosunku pracy są fakultatywne w takim znaczeniu, że mogą, lecz nie muszą być wprowadzone do treści stosunku pracy. Od ukształtowania zasad przyznawania owych innych świadczeń zależy ich wynagrodzeniowy, bądź pozawynagrodzeniowy charakter. Jako cechy pojęciowe wynagrodzenia za pracę zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie wskazuje się jego wzajemność względem pracy, co znaczy, że wynagrodzeniem są tylko należności pochodzące ze stosunku pracy, świadczone przez pracodawcę na rzecz pracownika, periodyczność, majątkowo-przysparzający charakter, roszczeniowość.

Obowiązujące u pracodawcy przepisy płacowe (np. regulamin wynagradzania) oprócz wynagrodzenia za pracę mogą normować także inne świadczenia związane z pracą (art. 77² § 1 i § 2 k.p.). Charakter prawny należności przysługujących pracownikom w myśl tych przepisów może być różnorodny. Mogą stanowić one składnik wynagrodzenia za pracę, jeżeli odpowiadają cechom pojęciowym premii, a więc poddają się kontroli, co do przesłanek przyznawania i ustalenia ich wysokości. Mogą być jednak także świadczeniami pozbawionymi cech wynagrodzenia, w sytuacji gdy prawo do nich zależy nie od spełnienia obiektywnie określonych przepisami płacowymi warunków, lecz od ich przyznania; w takim razie są nagrodą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2007 r., I PK 157/07, LEX nr 478450).

Sąd podniósł, iż obligatoryjnym składnikiem wynagrodzenia jest wynagrodzenie zasadnicze, które bezspornie powódce przysługiwało. Powódce przysługiwały również dwa dodatkowe składniki wynagrodzenia, a więc premia, zaś od dnia 1 października 2010 r. również wynagrodzenie prowizyjne. Aneks do umowy o pracę zawarty w dniu 29 września 2010 r. precyzyjnie określał wysokość należnej powódce prowizji. Stan ten został zmieniony od dnia 1 maja 2014 r. Na podstawie zawartego aneksu z dnia 30 kwietnia 2014 r. do umowy o pracę, mocą którego strony od dnia 1 maja 2014 r. ustaliły wyższe wynagrodzenie zasadnicze, jak również premię uznaniową. Jednocześnie strony wspólnie postanowiły, że od dnia 1 maja 2014 r. powódce nie będzie przysługiwało wynagrodzenie prowizyjne.

Następnie jednak przedłożony powódce aneks wprowadził dokładne warunki przyznania powódce premii pod względem przedmiotowym oraz jej wysokości. Sformułowania w tym aneksie odpowiadają cechom pojęciowym premii, a więc poddają się kontroli, co do przesłanek przyznawania i ustalenia ich wysokości, mają roszczeniowy charakter.

Według tych wskazań powódka otrzymała od pracodawcy wypłatę prowizji za okres od 1 maja 2014 r. do 30 września 2014 r. W konsekwencji według tych samych zasad powódka powinna otrzymać wypłatę prowizji za wskazany w pozwie okres od 1 października 2014 r. do 31 stycznia 2015 r. Prowizja winna obejmować kwotę odpowiadającą 1% od sprzedaży netto zrealizowanej w tym okresie na rzecz nowych klientów w rozumieniu zapisów aneksu.

Zdaniem Sądu I instancji zgodnie z poczynionym ustaleniem kwota przysługującej powódce prowizji powinna obejmować sumę 12.335 zł [1% x 1.233.500,81 zł].

Żądanie wypłaty prowizji w wyższej, dochodzonej przez stronę powodową po częściowym cofnięciu pozwu, wysokości wraz z żądanymi odsetkami od tych należności jako nieudowodnione i niezasadne nie zasługiwało na uwzględnienie.

O odsetkach za opóźnienie w spełnieniu zasądzzonego świadczenia pieniężnego sąd orzekł w oparciu o art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Nie ulega wątpliwości, że w chwili złożenia pozwu, pozwany pozostawał w opóźnieniu w wypłacie należnej powódce prowizji, złożenie pozwu poprzedziło skierowane do pozwanego wezwanie do zapłaty należności z tego tytułu, strona pozwana odebrała to wezwanie 14 marca 2017 r. Wobec bezskuteczności dokonanego przez stronę powodową rozszerzenia żądania zapłaty odsetek, o odsetkach za opóźnienie w spełnieniu zasądzzonego świadczenia pieniężnego sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu za okres od dnia złożenia pozwu tj. od 29 marca 2017 r. do dnia zapłaty.

Wysokość odsetek za opóźnienie w braku odmiennego jej ustalenia odpowiada odsetkom ustawowym zgodnie z art. 481 § 2 k.c., z uwzględnieniem zmiany wprowadzonej z dniem 1 stycznia 2016 r. przez art. 2 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 9 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 poz. 1830).

O kosztach procesu za pierwszą instancję sąd postanowił na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c., stosując zasadę stosunkowego rozdzielenia pomiędzy stronami tych kosztów, zaś o kosztach postępowania apelacyjnego na podstawie art. 98 k.p.c., uwzględniając regulację art. 108 § 2 k.p.c.

Każda ze stron była reprezentowana przez fachowego pełnomocnika, poniosła koszty procesu obejmujące wynagrodzenie fachowego pełnomocnika w postępowaniu za I instancję w wysokości 2.700 zł przewidzianej przez przepis § 2 pkt 5 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.) oraz § 2 pkt 5 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1801 z późn. zm.), co stanowi w sumie kwotę 5.400 zł.

Z żądanej pierwotnie kwoty 18.981,53 zł, po częściowym cofnięciu pozwu (co do kwoty 1.282,64 zł), roszczenie powódki zostało uwzględnione w zakresie kwoty 12.335,00 zł, czyli w około 65%, zatem koszty procesu powinny obciążać powódkę tylko w 35%. W zakresie, w jakim nastąpiło cofnięcie pozwu, powódkę należało potraktować jako przegrywającą spór. Wypada bowiem zauważyć, że sporządzając rozliczenie prowizji za okres od 1.10.2014 r. do 31.01.2015 r., powódka miała już doświadczenie odnośnie zasad rozliczania prowizji, była wówczas pracownikiem pozwanej spółki, miała faktyczną możliwość poczynienia ustaleń, czy wskazane wpłaty od danego pomiotu spełniały warunki do wypłaty prowizji, powódka w pełni akceptowała zapisy spornego aneksu, aneks ten zawiera wyraźną definicję nowego klienta.

Powódka poniosła faktycznie koszty procesu w kwocie 2.700 zł, a powinny obciążać ją koszty do kwoty 1.890 zł [5.400 zł x 35%], zatem powódce tytułem zwrotu kosztów procesu za I instancję powinien przysługiwać zwrot kwoty 810 zł.

Natomiast w postępowaniu apelacyjnym powódka poniosła koszty procesu obejmujące wynagrodzenie fachowego pełnomocnika w postępowaniu za II instancję w wysokości 1.350 zł przewidzianej przez przepis § 2 pkt 5 w zw. z § 9

ust. 1 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1801 z późn. zm.) oraz opłatę podstawową od apelacji w kwocie 30 zł, co łącznie obejmuje kwotę 1.380 zł.

W konsekwencji powódce przysługuje od pozwanego zwrot kosztów procesu w łącznej kwocie 2.190 zł, o czym sąd postanowił w punkcie 3. wyroku.

W zakresie obowiązku zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych w zakresie uwzględnionego powództwa w oparciu o przepis art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.), sąd nakazał w punkcie 6. wyroku pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kutnie kwotę 616,75 zł [12.335,00 zł x 5%].

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2007 r. (I PZP 1/07; OSNP 2007/19-20/269), sąd w orzeczeniu kończącym w instancji sprawę z zakresu prawa pracy, w której wartość przedmiotu sporu nie przewyższa kwoty 50.000 zł obciąża pozwanego pracodawcę na zasadach określonych w art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych kosztami sądowymi, których nie miał obowiązku uiścić pracownik wnoszący powództwo lub odwołanie do sądu (art. 96 ust. 1 pkt 4 tej ustawy); z wyłączeniem opłat od pism wymienionych w art. 35 ust. 1 zdanie pierwsze tej ustawy.

Rygor natychmiastowej wykonalności sąd nadał zasądzonemu roszczeniu na podstawie art. 477² § 1 k.p.c., zgodnie z którym zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nieprzekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika, czyli w niniejszej sprawie do kwoty 5.500,00 zł.

Apelację od powyższego orzeczenia w zakresie pkt 1,3,4,5, wniosła strona pozwana.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

- naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a tj . art. 233 § 1 kpc, polegające na dokonaniu dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów zebranych w toku postępowania i w konsekwencji sprzeczne z treścią tego materiału ustalenie, iż:

a. aneks z którego powódka wywodzi swoje roszczenie został zawarty po dniu 30 kwietnia 2014 roku w sytuacji, gdy okoliczność ta nie wynika z materiału dowodowego, powódka nie pamięta daty otrzymania aneksu, daty tej nie wskazał również żaden inny świadek składający zeznania w toku postępowania (a w tym D. Handlowy), dokument nie został wpięty do akt osobowych powódki, lecz jedynie do nich włożony, nie został mu nadany żaden numer,

b. firma (...) była klientem pozyskanych przez powódkę, za który powódce przysługiwała prowizja, w sytuacji gdy klient ten nie został pozyskany przez powódkę, a ponadto pozwana spółka sprzedawała mu inny asortyment niż ten za który powódce przysługiwała ewentualna prowizja.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości,
2. zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik powódki wniósł o:

- oddalenie apelacji pozwanej w całości jako bezzasadnej,
- zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące oparcie zarówno w zebranych w sprawie materiale dowodowym, jak i obowiązujących przepisach prawa.

Art. 233 § 1 kpc stanowi, iż Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Oznacza to, że wszystkie ustalone w toku postępowania fakty powinny być brane pod uwagę przy ocenie dowodów, a tok rozumowania sądu powinien znaleźć odzwierciedlenie w pisemnych motywach wyroku.

W ocenie Sądu Okręgowego skuteczny zarzut przekroczenia granic swobody w ocenie dowodów może mieć zatem miejsce tylko w okolicznościach szczególnych. Dzieje się tak w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego (por. wyrok SN z 6.11.2003 r. II CK 177/02 niepubl.). Podkreślenia wymaga także fakt, że dla skuteczności zarzutu naruszenia swobodnej oceny dowodów nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Koniecznym jest bowiem wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać jakie kryteria oceny dowodów naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Ponadto jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego można było wysnuć wnioski odmienne (post SN z 23.01.2001 r. IV CKN 970/00, niepubl. wyrok SN z 27.09.2002 r. II CKN 817/00).

W ocenie Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego jest – wbrew twierdzeniom strony apelującej – prawidłowa. Zarzuty skarżącego sprowadzają się w zasadzie jedynie do polemiki ze stanowiskiem Sądu i interpretacją dowodów dokonaną przez ten Sąd i jako takie nie mogą się ostać. Apelujący przeciwstawia bowiem ocenie dokonanej przez Sąd pierwszej instancji swoją analizę zgromadzonego materiału dowodowego.

Zauważyć należy, że w apelacji zostały wskazane poszczególne okoliczności o treści dla pozwanej korzystnej. Jest to jednak potraktowanie zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób wybiórczy, to jest z pominięciem pozostałego - nie wygodnego lub nie odpowiadającego wersji zdarzeń przedstawionych przez pozwaną. Fragmentaryczna ocena materiału nie może zaś dać pełnego obrazu spornych okoliczności. Zadaniem Sądu Rejonowego – prawidłowo przez Sąd wykonanym – było przeprowadzenie całościowej oceny zebranego w sprawie materiału, ponieważ tylko taka mogła posłużyć dla oceny prawidłowości bądź nie wypłacanego powódce wynagrodzenia.

W szczególności nie sposób zgodzić się z skarżącym, iż w oparciu o materię sprawy brak podstaw do uznania, iż aneks z którego powódka wywodzi swoje roszczenie został zawarty po dniu 30 kwietnia 2014 roku bo sama powódka nie pamięta daty otrzymania aneksu, a daty tej nie wskazał również żaden inny świadek składający zeznania w toku postępowania (a w tym D. Handlowy), dokument nie został wpięty do akt osobowych powódki, lecz jedynie do nich włożony, nie został mu nadany żaden numer.

Mając powyższe na uwadze wskazać należy, że jeżeli w sporze dwie grupy świadków lub strony zeznają odmiennie bądź poszczególne dokumenty wskazują na odmiennie okoliczności, to do Sądu meriti należy ocena, którzy świadkowie, strona i dlaczego zeznają wiarygodnie, oraz które dokumenty zasługują na uwzględnienie. Danie wiary jednym, a nie przyznanie wiary drugiem świadkom, stronie bądź dokumentom, samo przez się nie narusza zasady z art. 233 § 1 kpc a stanowi właśnie o istocie sędziowskiej oceny dowodów, która opiera się na odpowiadającym zasadom logiki powiązaniu ujawnionych w postępowaniu dowodowym okoliczności w całość zgodną z doświadczeniem życiowym.

Sąd I instancji nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów logicznie argumentując z jakich względów i w jakim zakresie twierdzeń pozwanej oraz powołanych przez niego świadków nie podzielił, oraz wskazując w jakim zakresie uznał za wiarygodne zeznania powódki oraz dokumenty przedstawione w procesie potwierdzające podnoszone przez nią okoliczności. Skarżący natomiast polemizując w apelacji z oceną Sądu co do merytorycznej wartości poszczególnych dowodów, sugerując iż Sąd działał w sposób stronniczy, nadto przedstawiając swój pogląd na sprawę, nie wykazał, iż materiał dowodowy w sprawie był niekompletny, a wnioski Sądu, co do faktycznego obowiązywania aneksu do umowy o pracę, w którym przyznano powódce prawo do prowizji, nielogiczne i wewnętrznie sprzeczne. Podkreślenia wymaga, iż faktycznie ani powódka ani świadkowie przesłuchiwani w procesie nie umieli podać dokładnie daty zawarcia aneksu, z którego powódka wywodzi swoje roszczenia. Powyższe samo w sobie nie czyni jej żądań nieuzasadnionymi. Podnieść należy – czego podnosząc argumenty apelacji w ogóle nie zauważa skarżący - iż na fakt zawarcia aneksu po dniu 30 kwietnia 2014 r. wskazują pozostałe dowody zgromadzone w procesie, w szczególności wydruki wiadomości e- mail, przelew z dnia 24 grudnia 2014 r. przelew z dnia 3 marca 2015 r. Znamionym jest, iż postanowienia aneksu były początkowo realizowane przez stronę pozwaną. Za okres od dnia 1 maja 2014 r. do dnia 30 września 2014 r. prowizja powódce została wypłacona. Prezes pozwanej spółki akceptował wypłatę wypłat zatwierdzając rozliczenia prowizji przedstawiane przez powódkę . Przy tym akceptacja ta nie odbywała się bezkrytycznie bo szczegółowo sprawdzano, czy w istocie przedstawiane rozliczenie dotyczy klientów nowych , negując część wyszczególnionych transakcji z uwagi na termin ich dokonania. W świetle powyższego nieporozumieniem jest twierdzenie, że wskazane wypłaty prowizji dotyczyły obrotów przed 30 kwietnia 2014 r. bądź też dokonano ich jedynie wyniku omyłki. Pozwana miała możliwości i sposobność skrupulatnej kontroli świadczeń wypłacanych powódce. Nie sposób dojść więc do przekonania, iż akceptowała wypłatę świadczeń nienależnych. Podnieść przy tym należy, iż składniki wynagrodzenia za pracę powódki zostały ponownie ustalone aneksem do umowy z dnia 30 kwietnia 2014 r. (poprzedzającym aneks sporny) w związku ze złożonym przez nią wypowiedzeniem. Strona pozwana co sama podnosi zabiegała o to by zatrzymać powódkę w pracy. Tym samym za sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania uznać należy argumentację iż niedostatecznie orientowała się w warunkach wynagrodzenia powódki, które na bieżąco wówczas negocjowała i od których między innymi zależało pozostanie powódki w zatrudnieniu. Znamionym jest też – czego także podnosząc zarzuty apelacji nie zauważa skarżący, iż świadek K. D. Handlowy, który podpisał sporny aneks nie wykluczył, że aneks ten mógł obowiązywać po 30.04.2014 r. On też otrzymywał od powódki zestawienie wynagrodzenia prowizyjnego za okres od 1.05.2014 do 30.09.2014 r. i 01.10.2014 – 31.01.2015 r. i nigdy podstawy jego wystawienia ani on ani żaden inny podmiot ze strony pracodawcy nie kwestionował. W końcu podnieść należy, iż przedmiotowy aneks „prowizyjny” znalazł się w aktach osobowych powódki już po aneksie pierwotnym z dnia 30.09.2014 r. Strona pozwana, choć nie była w tym zakresie ograniczona co do możliwości podnoszenia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia, w żaden sposób choćby zeznaniami świadków nie wykazała, iż powyższe było skutkiem niedopatrzania czy uchybień ze strony kadr. W ocenie Sadu Okręgowego należy przyjąć, iż zgodnie z zasadami profesjonalnego działania w aktach osobowych pracownika zamieszczane są jedynie te dokumenty, które formalnie i merytorycznie go dotyczą. Co do zasady nie umieszcza się w nich żadnych dokumentów, które nie mają znaczenia dla indywidualnej sytuacji pracownika. W ocenie Sądu gdyby w rzeczywistości aneks dotyczący prowizji miał być niezrealizowany, w aktach nie zostałby umieszczony, lub bezzwłocznie przy braku zatwierdzenia jego treści przez strony na skutek rokowań z akt tych byłby usunięty. Tym samym ustalenia Sądu Rejonowego co do faktycznego związania stron aneksem prowizyjnym po 30 kwietnia 2014 r. także wobec spójnych i konsekwentnych zeznań powódki potwierdzających wszystkie wskazane powyżej okoliczności uznać należy za uprawnione.

Podnieść należy, iż twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227) powinno być udowodnione przez stronę, która zgłasza to twierdzenie - art. 232 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. (zob. wyrok SN z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00, W.. 2002, nr 7-8, poz. 44; wyrok SA we Wrocławiu z dnia 28 kwietnia 1998 r., I ACa 308/98, (...) 2002, nr 12, poz. 147). Strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał, a Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. (wyrok s.apel. 28-02-2013 I ACa 613/12 w B. LEX nr 1294695).

Sąd Okręgowy w pełni zgadza się z oceną Sądu I instancji, iż materiał dowodowy zaferowany w procesie przez pozwanego nie wystarczał na poczynienie ustaleń zgodnych z jego stanowiskiem procesowym. Fakt wypłaty powódce prowizji za okres od początku maja 2014 r. do 30 września 2014r. co wynika wprost z list płac i tytułów przelewów przeczy argumentacji pozwanego iż wypłat tych dokonano za inny okres. Brak też podstaw do uznania iż powyższe było tylko i wyłącznie wynikiem omyłki. Powyższe sprowadza się bowiem tylko i wyłącznie do gołosłownych twierdzeń pozwanej i pozostaje w oczywistej sprzeczności z treścią dokumentów rozliczeniowych stworzonych przez pracodawcę.

Chybionymi są też twierdzenia apelacji wskazujące także na nieprawidłowe ustalenia wysokości prowizji należnej powódce. Skarżący wywodzi, iż klient firma (...) nie został pozyskany przez powódkę, a ponadto pozwana spółka sprzedawała mu inny asortyment niż ten za który powódce przysługiwała ewentualna prowizja.

W ocenie Sądu i w tym zakresie skarżący polemizuje tylko i wyłącznie z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji. A. podnosi, iż w świetle zeznań świadków zwłaszcza K. S. powódka nie pozyskała wskazanego klienta lecz tylko i wyłącznie prowadziła z nim rozmowy. Podkreślenia wymaga iż zarzuty te ocenić należy jako zmierzające do osiągnięcia w sposób nieuprawniony korzystnych dla strony skutków procesowych. Odnosząc się do powyższego wskazać należy że powódka konsekwentnie wskazywała iż współpraca pozwanej ze wskazanym podmiotem rozpoczęła się na skutek starań samej powódki a świadek S. potwierdziła fakt prowadzenia rozmów w tym przedmiocie.

Zaznaczyć należy, ponownie odwołując się do normy zawartej w art. 6 KC, iż na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności niweczających to roszczenie i uzasadniających jej wniosków o oddalenie powództwa. Strona winna bowiem przytaczać okoliczności faktyczne i dowody również wtedy, gdy chce odeprzeć wnioski i twierdzenia strony przeciwnej / por wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 marca 2018 r. I ACa 1261/17 Legalis Numer 1781676/ Tym samym z przepisu art. 6 KC płynie generalny wniosek, że prawa podmiotowe mogą być skutecznie dochodzone o tyle, o ile strona jest w stanie przekonać co do faktów, z których wyprowadza korzystne dla siebie twierdzenia. Sąd powinien więc przyjąć za prawdziwe fakty udowodnione przez stronę obciążoną dowodem i pominąć te, których nie wykazała w sposób przekonujący. Uwzględnić przy tym należy, iż sąd musi rozstrzygać merytorycznie także wówczas, gdy postępowanie dowodowe nie przyniosło efektu; sąd powinien rozstrzygnąć na niekorzyść osoby, która opierała swe twierdzenia na faktach nieudowodnionych. Opisane reguły mają zastosowanie w postępowaniu cywilnym. /wyrok SA Katowice z dnia 30-08-2018 I ACa 72/18/. W rozpoznawanym przypadku celem odparcia twierdzeń powódki pozwany nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie zgłaszanej przez siebie tezy. Nie wskazywał kto zamiast powódki rzekomo miałby negocjować kontrakt z nowym klientem (...) a jedynie podnosił, iż powódka wskazanego klienta nie pozyskała. Znamionym jest przy tym iż w świetle niekwestionowanych przez pozwaną ustaleń Sądu I instancji powódka do maja 2014 r. praktycznie jednoosobowo prowadziła dział sprzedaży. Niejasnym jest zatem kto oprócz niej miałby nowych klientów rzeczywiście pozyskiwać. Tym samym twierdzenia pozwanego w tej materii pozostają nieudowodnionymi.

Brak też podstaw do uznania, iż powódce nie należy się prowizja z tytułu pozyskania wskazanego klienta bowiem sprzedaż obejmowała inny asortyment niż ten za który powódce w świetle postanowień umownych przysługiwała ewentualna prowizja. Odnosząc się do powyższego przyznać należy w istocie iż sprzedaż w tym przypadku obejmowała tabliczki czekolady. Niemniej jednak – co słusznie wskazał już Sąd I instancji – sprzedaż tego rodzaju produktów jako mas i polew została przez pozwanego w całości zaakceptowana przy rozliczeniu prowizji do 30 września 2014 r. Ujęte przez powódkę transakcje sprzedaży na rzecz (...) za okres od 1 października 2014 r. do 31 stycznia 2015 r. (k. 140, 141, 142, 143) obejmują te same produkty, które stanowiły podstawę naliczenia prowizji za sprzedaż na rzecz tego podmiotu w okresie do 30 września 2014 r. Sąd słusznie przyjął zatem, że wszystkie ujęte w rozliczeniu za okres od 1 października 2014 r. do 31 stycznia 2015 r. wartości sprzedaży produktów pozwanego na rzecz (...) powinny podlegać uwzględnieniu przy wyliczeniu należnej powódce prowizji. Pozwany w apelacji nie uzasadnia żadnych podstaw do odmiennego klasyfikowania asortymentu stanowiącego podstaw do rozliczenia prowizji za wskazane okresy. Tym samym ustalenia poczynione i w tym zakresie są ze wszechmiar uzasadnione.

Reasumując strona skarżąca nie zdołała ostatecznie skutecznie wykazać przyczyn, które dyskwalifikowałyby możliwość uznania wydanego w sprawie rozstrzygnięcia za nieprawidłowe. Żaden z zarzutów apelacji dotyczących

naruszenia prawa procesowego art. 233 § 1 kpc nie zasługiwał na uwzględnienie. Rozumowanie Sądu pierwszej instancji było logiczne i spójne. Sąd I instancji w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie, dokonał prawidłowych ustaleń i na tej podstawie wywiódł trafnie wnioski.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy w Łodzi zgodnie z treścią art. 385 kpc oddalił apelację strony pozwanej jako bezzasadną.

O zwrocie kosztów zastępstwa procesowego za II instancję orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c. a także § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 9 ust.1 pkt.2 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. Nr 2018, poz. 265).

Przewodniczący : Sędziowie:

J.L.